

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1999-2000

2 maart 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Van Baelen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het plan voor de aanleg van meer bossen

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Van Baelen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de controle van ondergrondse stookolietanks

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de besmetting van herten met paratuberculose in de Ardennen en de mogelijke gevolgen voor het wildbestand in Vlaanderen

Vraag om uitleg van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de verplichting om voor terreinen voor luchthavens met een start- en/of landingsbaan van maximaal 1.900 meter, een milieuvergunning aan te vragen

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de stand van zaken in verband met de schorsing van de milieuvergunning van het bedrijf Prechamps

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 2 maart 2000

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Bruno Tobback

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.19 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Van Baelen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het plan voor de aanleg van meer bossen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Baelen tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het plan voor de aanleg van meer bossen.

De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, enkele maanden geleden werd u door de heer Denys geïnterpelleerd over het inzetten van het instrument van grondverwerving als middel om de totale oppervlakte aan bossen en natuurgebieden uit te breiden. Dit was trouwens als één van de doelstellingen in het regeerakkoord ingeschreven.

In uw antwoord stelde u dat hoofdzakelijk twee wegen kunnen worden bewandeld om deze doelstelling te bereiken, namelijk enerzijds via grondverwerving door het Vlaams Gewest en anderzijds door het afsluiten van beheersovereenkomsten. U zei toen een fervente voorstander van dergelijke overeenkomsten te zijn, omdat u daardoor enerzijds de natuurwaarde in bepaalde gebieden zou kunnen verhogen en anderzijds de landbouwers een bijkomend inkomen zou kunnen verschaffen. Het zijn precies die beheersovereenkomsten die het voorwerp van mijn vraag uitmaken.

Onlangs konden we immers in de pers vernemen dat de bebossing van landbouwgrond als concrete uitvoering van de maatregel die sinds 1997 in

voege is en die eigenlijk maar een deelaspect van de hele problematiek uitmaakt, relatief weinig succes kent. In Vlaanderen zouden slechts 14 landbouwers hebben beslist om hun gronden als bos in te richten, ondanks het feit dat de subsidie, afhankelijk van de boomsoort, vrij aardig kan oplopen en ondanks de mogelijkheid tot federale tegemoetkoming per hectare gedurende een aantal jaren. Die landbouwers zouden bovendien vooral uitbollende landbouwers zijn die deze regeling toepasen op marginale gronden, waarmee ik niet gezegd wil hebben dat dit een slechte zaak is.

Daartegenover staat dat de openbare en privé-eigenaars wel in grotere getale op dat voorstel zijn ingegaan. Een bijkomend probleem is dat ongeveer 70 percent van de landbouwgronden momenteel wordt verpacht. Naar verluidt zou momenteel op federaal vlak worden gewerkt aan een wijziging van de pachtwet om die bosinrichtingsmogelijkheid vooralsnog te verhogen.

Mevrouw de minister, op welke manier zult u de landbouwsector beter kunnen stimuleren om te komen tot een grotere bereidheid om aan bosbouw te doen ? Lijkt het aanpassen of verhogen van de bestaande subsidieregeling, zoals trouwens voorgesteld door de dienst Bos en Groen, hiertoe een aangewezen werkwijze ?

Beschouwt u deze recente gegevens, dus deze geringe respons vanwege de landbouwers, als een geldig argument om het instrument van actieve grondverwerving door het Vlaams Gewest als hoofdinstrument voor bosbouw aan te wenden ?

Beschikt u over voldoende budgettaire ruimte om een aanpassing van het beleid, in termen van het verhogen van de subsidies of van het meer inzetten van het instrument van grondverwerving, door te voeren ? Het antwoord op deze vraag hebt u eigenlijk reeds voor een deel gegeven bij de bespreking van uw beleidsnota door te zeggen dat u in het

Van Baelen

kader van uw budget plattelandsbeleid over heel wat ruimte beschikt om in het licht van een warme sanering een aantal van die middelen te kunnen aanwenden, vooral in het kader van de omvorming van het gebruik van een aantal gronden. Denkt u dat dit met die middelen mogelijk is ?

En hoever staat u met het overleg met de minister van Ruimtelijke Ordening wat de afbakeningen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen betreft ?

De voorzitter : Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : Ik wens wel te benadrukken dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen bebossing van landbouwgronden en algemene bosuitbreiding, vooral rekening houdend met het feit dat de sector bijzonder wantrouwig staat tegenover bebossing. We moeten ons dan ook bezinnen over een manier om dat wantrouwen weg te nemen.

Ten tweede wil ik erop wijzen dat we niet alleen aandacht moeten hebben voor de hoogte van de subsidies, maar ook en misschien vooral voor de duur ervan. U mag niet uit het oog verliezen dat landbouw een jaarlijks inkomen genereert, terwijl bosbouw pas op lange termijn een rendement oplevert.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wens eerst duidelijk te maken dat ik de afspraken met landbouwers in het kader van de bebossing van landbouwgronden geen beheersovereenkomst zou noemen, vermits het om een totaal andere problematiek gaat.

De subsidieregeling die werd uitgewerkt in het kader van verordening 2080/92 heeft als doelstelling het stimuleren van bebossing van landbouwgronden door subsidiëring. Men heeft het in dit verband vaak over tijdelijk bos, wat dus iets helemaal anders is dan het creëren van bos. Ik heb trouwens nooit onder stoelen of banken gestoken dat ik daar maar weinig van verwacht. Ik ben dan ook de eerste om de vooropgestelde 10.000 hectare te relativeren.

In feite is het doelpubliek van deze subsidieregeling zeer heterogeen. Zowel landbouwers in hoofdberoep als andere privé-grondeigenaars zoals openbare besturen en instellingen kunnen van

deze subsidies gebruikmaken. Het enige criterium is dat de grond als landbouwgrond in gebruik moet zijn.

Het is inderdaad juist dat de bestaande regeling tot op vandaag slechts een beperkte oppervlakte nieuw bos heeft opgeleverd, maar deze initiatieven bieden wel dikwijls een duidelijke lokale meerwaarde. Het gaat overwegend om kleinschalige initiatieven met een ecologische inslag. Ongeveer 75 percent van de nieuwe bebossingen gebeurt met ecologisch interessante soorten. Dit accent is ongetwijfeld deels toe te schrijven aan de getrapte subsidieregeling met hogere bedragen voor de ecologisch interessantere soorten, bijvoorbeeld eik.

In het kader van de nieuwe Europese verordening inzake plattelandontwikkeling heb ik deze regeling dan ook verder laten uitwerken. Daarbij werd de ondersteuning verder gedifferentieerd op basis van de boomsoortenkeuze en de finaliteit van de bebossing. Daarnaast is ook voor landbouwers in niet-hoofdberoep in een beperkte inkomenscompensatie voorzien en zullen de termijnen van inkomenscompensatie voor landbouwers worden opgetrokken. Dit moet een nieuwe impuls geven aan de bebossing op landbouwgrond vanuit de particuliere hoek en op initiatief van lokale openbare besturen en instellingen.

Tot voor kort was deze inkomenssteun een federale materie, maar minister Gabriëls wenst deze niet langer te verlengen. Er wordt impliciet van uitgegaan dat Vlaanderen dit zal overnemen. We hebben daarin dan ook in onze programmatie voorzien, in afwachting van wat de verdere regionaliseringsbesprekingen zullen opleveren.

In de praktijk doen zich een aantal situaties voor die een belemmering vormen voor bebossingsinitiatieven. Een eerste feit is de korte termijn van slechts vijf jaar waarover een inkomenscompensatie wordt verschaft aan landbouwers in hoofdberoep. Bij bebossing ontstaat op die manier een lange inkomensloze periode die moet worden overbrugd. De Vlaamse landbouwbedrijven zijn bovendien veelal kleine arbeids- en kapitaalintensieve bedrijven. Vanuit economisch oogpunt is bebossing binnen de landbouwbedrijfsvoering zelden een interessant alternatief. Mijn diensten hebben trouwens ook veelvuldige contacten gehad met landbouwers tijdens informatie-avonden en daarbij werd telkens naar de beperkingen van de huidige regeling werd verwezen.

En als we dan kijken naar Nederland, waar veel langere termijnen van toepassing zijn, dan wordt

Dua

duidelijk dat er een knelpunt is. De voorwaarde is dat tegenover de bebossing een billijke vergoeding staat. De regeling die we nu hebben ingediend voor de plattelandsverordening is in die zin een eerste stap om tegemoet te komen aan die belemmering.

Een tweede probleem zijn de algemeen hoge grondprijzen voor landbouwgronden. Als de mestproblematiek wordt opgelost, wordt het misschien ook makkelijker om de gronden te bebossen. Nu gebeurt de berekening van de waarde ook in het kader van de mestproblematiek. Als men die gronden bebost, treedt er een grondwaardedaling op. Vaak leeft bij landbouwers de vrees om te bebossen. Ze redeneren dat het terrein daarna niet meer zal mogen worden ontbost. De spanning die in Vlaanderen bestaat inzake het gebruik van de open ruimte, brengt zeker – en misschien wel terecht – dergelijk wantrouwen tot stand.

Het hoge aandeel landbouwgronden in pacht heeft zeker belangrijke repercussies. Bebossingen op initiatief van geïnteresseerde grondeigenaars kunnen veelal niet plaatsvinden omdat een pachtopzeg voor bebossing niet is toegestaan. U weet dat wij in het regeerakkoord gesteld hebben dat we daarover onderhandelingen aangaan met de federale overheid, want ook daar leeft de behoefte om iets te wijzigen aan die pachtwetgeving.

Het geringe succes kan dus verklaard worden door een complex van factoren. We kunnen een aantal stappen zetten om aan een en ander tegemoet te komen, maar ik blijf erbij dat we niet mogen verwachten dat dit massaal succes zal hebben. Daarvoor is onze landbouw te verschillend van bijvoorbeeld de landbouw in Duitsland en Zwitserland waar dit wel succes heeft.

Aansluitend bij de bemerking van mevrouw Vertriest, wil ik nog het volgende stellen : het is niet omdat deze manier geen succes heeft dat we zullen voorstellen om het op een andere manier te doen, namelijk via grondverwerving. Dat is een aparte beleidskeuze in het licht van de grondverwerving door de overheid voor de creatie van nieuwe bossen. Het gaat dan vooral om bossen die een grote maatschappelijke meerwaarde zouden moeten geven. Dit is echter onmogelijk in het geval van de bebossing van landbouwgronden.

Inzake bosuitbreiding hebben de zogenaamde regionale bossen de bedoeling een hoge ecologische meerwaarde te creëren, maar stadsbossen hebben dan weer een sociale meerwaarde. Voor de bossen

met een andere dan een economische functie is de kosten-batenanalyse voor de betrokken landbouwer zeker niet goed, en ze zullen zich dan ook niet inschakelen in dit project.

Uw derde vraag betrof de financiële mogelijkheden. U weet dat er in de begroting 2000 in ongeveer 400 miljoen frank extra investeringsmiddelen voorzien is voor de aankoop van bos- en natuurgebieden. Dat brengt ons op een totaal van 1,2 miljard frank. Wij zullen daar zeker een belangrijk deel van proberen in te zetten voor de aankoop van gronden om te bebossen. Dit is echter niet evident. Er zijn een heleboel praktische hindernissen, waaronder niet in het minst de Inspectie van Financiën, die zich tracht te houden aan een specifiek bedrag voor de aankoop van terreinen. Landbouwgronden beantwoorden daar echter niet altijd aan.

In ieder geval is het de bedoeling een subsidieregeling uit te werken voor het verwerven van te bebossen terreinen door lokale besturen, in het kader van de wijziging van het bosdecreet. In een startfase is momenteel reeds 20 miljoen frank beschikbaar aan investeringsmiddelen in het kader van actie 108 uit het MINA-plan 2 om die lokale besturen te ondersteunen bij bebossingsprojecten. Afhankelijk van het kwantitatief succes van de regeling en de snelheid waarmee op de nieuwe regeling wordt ingespeeld, zullen dan op middellange termijn bijkomende middelen ter beschikking worden gesteld voor deze projecten.

Voor de volledigheid wil ik er u nog op wijzen dat men ook rekent op 50 percent cofinanciering door Europa, met betrekking tot alles wat werd ingediend in het kader van de plattelandsverordening, dus ook het bebossingsprogramma. Dit zou onze budgettaire ruimte natuurlijk doen toenemen.

Ten slotte wil ik nog reageren op uw vraag over de afbakening en de relatie met ruimtelijke ordening. Momenteel werkt een projectgroep de gewenste natuur- en bosstructuur uit. Deze structuur zal in de discussie worden opgenomen, samen met de landbouwstructuur. Een vertegenwoordiger van de administratie Ruimtelijke Ordening wordt betrokken bij dit proces. Deze afbakening zal de basis vormen voor de inbreng van natuur en bos in het afbakeningsproces van het RSV, waarbij nauw overleg zal worden gepleegd met minister Van Mechelen.

De heer Gilbert Van Baelen : Mevrouw de minister, een en ander is inderdaad verweven met heel wat andere problematieken. U hebt onder andere

Van Baelen

aandacht geschonken aan de bestemming van de gronden achteraf.

Ik vind het goed dat u werkt aan een mix van maatregelen om te komen tot de vooropgestelde hectaren bos. Bovendien denkt u ook aan een aanpassing inzake inkomsten op langere termijn, zoals ook mevrouw Vertriest aanhaalde. Volgens mij is dat een belangrijk element voor de landbouwers die al dan niet willen overgaan tot bebossing. Ook de aanpassing van de pachtwet is in dit perspectief erg belangrijk.

Ik steun ten volle dat u samen met de lokale overheden een project uitwerkt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Van Baelen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de controle van ondergrondse stookolietanks.

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Baelen tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de controle van ondergrondse stookolietanks.

De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik denk dat de problematiek van de stookolietanks ook vandaag niet zal eindigen. Naarmate men immers dieper graaft in deze problematiek, kan men alleen maar vaststellen dat dit een moeilijke en veelomvattende zaak is.

Er moet rekening worden gehouden met de regelgeving die bestaat voor het maken van de tank en voor de manier waarop een tank moeten worden geplaatst. Ik zal het daar nu echter niet over hebben. Misschien was men er zich in 1996, toen men besliste om tegen 1 augustus 2000 de tanks te controleren, niet van bewust hoe moeilijk het is om deze problematiek op te lossen. Op dit ogenblik moeten er nog altijd heel wat controles gebeuren en er heerst nog altijd onduidelijkheid over de termijn wanneer die controles moeten zijn uitgevoerd.

Op dit ogenblik nemen een heleboel mensen een afwachtende houding aan, omdat ze zich afvragen wat er nu eigenlijk gaat gebeuren. Aangezien er in de pers verscheen – u hebt de laatste keer geantwoord dat er een perslek was – dat er al dan niet een solidariteitsfonds zou worden opgericht, kijken die mensen nu de kat uit de boom. Ze willen weten of ze al dan niet bepaalde steunmaatregelen kunnen genieten. Bovendien laat de pers af en toe wel eens iemand aan het woord die een relaas doet over hoe hij zijn grond moest laten saneren, dat het hem veel gekost heeft en dat hij problemen heeft met de verzekering. Dit zorgt voor onrust bij heel veel mensen.

Mevrouw de minister, u hebt de vorige keer gezegd dat over de drie jaar uitstel nog niet is beslist. Tegen wanneer zouden we daar dan een definitief besluit over kunnen verwachten ? We zijn nu begin maart en, al heb ik er geen probleem mee dat een degelijke informatiecampagne uitgesteld wordt, zou ik toch willen vragen wanneer u met de informatiecampagne begint waarvan u vorige keer zei dat ze half februari zou worden opgestart.

Een ander probleem op het veld is of er kan worden voorzien in een eventuele 'na-controle', zoals dat gebeurt in de ons omringende landen, en vooral Duitsland. Slinkse praktijken moeten worden tegengegaan. Ook al is een tank gecontroleerd, er ontstaat een probleem als er zowel ernstige als niet-ernstige controleurs rondlopen. Dit is even goed het geval als de groene dop vrij op de markt te koop is, al is het attest dat misschien niet. Ik wil hier echter niet te veel op ingaan. Daarvoor hebt u eventueel ook in dat rendez-vousattest voorzien.

Heel wat stookolietanks blijven gewoon in de grond zitten. Heel veel mensen schakelen over op gas. Het is niet voor niets dat heel wat intercommunales in dat verband heel actieve campagnes voeren. Ze zeggen het misschien niet uitdrukkelijk, maar het is toch wel duidelijk.

We zien ook dat de verkoop van nieuwe tanks sterk stijgt. Dat is nogal verbazingwekkend omdat de vervanging van bestaande tanks een normaal ritme heeft. De nieuwe tanks komen vaak in de grond waar de oude blijven zitten.

Om al deze redenen ontstaat het probleem dat we eigenlijk geen overzicht hebben van het aantal stookolietanks dat in de grond zit. In theorie moet er bij een bouw aanvraag of op het moment dat een stookolietank wordt geplaatst, een registratie gebeuren. Dat is wettelijk bepaald, maar in de praktijk wordt dat zelden of nooit gedaan.

Van Baelen

Mevrouw de minister, wat zult u doen met het rendez-vousattest ? Welke plaats neemt de stookolieleverancier in deze aangelegenheid in ? Is er ten slotte al iets meer bekend over de manier waarop het solidariteitsfonds zou kunnen functioneren ?

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mevrouw de minister, als een stookolietank inderdaad lekt en er dus een vervuiling is van de bodem, zit de eigenaar uiteraard met een serieus probleem. Er circuleren heel wat horrorverhalen over kosten die oplopen tot in de honderdduizenden of zelfs tot een miljoen frank.

De mensen weten dan niet echt bij wie ze terecht kunnen. Ze moeten een oriënterend en een beschrijvend onderzoek laten verrichten, en een bodemsanering laten uitvoeren. Er zijn ook de procedures van de OVAM. Die zijn vooral op maat gesneden van de grote bedrijven. Er zijn echter natuurlijk ook particulieren die heel die lijdensweg moeten gaan. Er zijn dus heel wat problemen.

De vraag moet ook telkens worden gesteld of men schuldige of onschuldige eigenaar is. In veel gevallen zal men wellicht schuldige eigenaar zijn, omdat men in het verleden heeft nagelaten de tank te controleren. Natuurlijk was dat vroeger ook allemaal niet zo duidelijk.

In ieder geval is het nu duidelijk dat iedereen zijn verantwoordelijkheid moet opnemen, maar het is evenzeer duidelijk dat er in grote mate sprake zal moeten zijn van solidariteit. De mensen moeten worden begeleid. Dat geldt niet alleen voor de controle en de groene dop, maar ook in het geval van een lek.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mevrouw de minister, mensen uit de sector hebben mij een belangrijke opmerking doorgespeeld. De nieuwe stookolietanks moeten dubbelwandig zijn. De leidingen tussen de tanks en de binnenhuisverwarming dienen echter niet dubbelwandig te zijn. In die leidingen kunnen natuurlijk ook lekken voorkomen. Het is dus wel goed dat er een reglementering is voor de tanks, maar die regelgeving zou volgens mij ook voor de leidingen moeten gelden.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Van Baelen, collega's, enige tijd geleden is iemand uit de sector inderdaad met deze zaak naar de pers gegaan terwijl de onderhandelingen nog volop bezig waren. Misschien is daarom onvoldoende benadrukt dat er geenszins in een echte verdaging werd of wordt voorzien voor de verplichte uitrusting van de stookolietanks met een overvulbeveiligingssysteem. Deze verplichting blijft hoe dan ook bestaan. Het overvulbeveiligingssysteem moet tegen midden dit jaar worden geplaatst. In dat geval kan men de groene dop krijgen, zo niet mag de leverancier niet meer vullen. Hiermee pakken we al een eerste risico aan.

Het was natuurlijk de bedoeling om de controles op te drijven, omdat het overvulbeveiligingssysteem alleen niet voor een volledige oplossing kan zorgen. We hebben echter vastgesteld dat de controles die nu in Vlaamse zijn vastgelegd, nog bij heel veel tanks moeten worden uitgevoerd. Als we blijven eisen dat deze controles tegen het midden van dit jaar worden uitgevoerd, ontstaat het gevaar dat veel controles op een slechte manier zouden worden uitgevoerd. In het slechtste geval zouden ze enkel en alleen op papier gebeuren. Dat kan zeker niet de bedoeling zijn. Met deze realiteit worden we nu geconfronteerd.

Het is mijn uitdrukkelijke bedoeling dat er goede controles komen die zekerheid geven over de vermindering van het milieurisico dat verbonden is aan stookolietanks. Het is verkeerd om de vooropgestelde timing te willen halen door middel van slechte controles. Met inachtneming van een zeker uitstel kunnen er goede controles plaatsvinden. Dat is het uiteindelijke doel. De controles vormen slechts een middel daartoe.

Bovendien wil ik de bevolking indekken tegen kosten voor de opkuis van verontreinigingen die werden veroorzaakt door stookolietanks. Hiervoor bestaan verschillende mogelijkheden. Onze administratie en de stookoliesector zelf hebben ondertussen de mogelijkheden van verzekeringen en solidariteitsfondsen onderzocht.

Dit alles moet worden opgenomen in een milieubeleidsovereenkomst. Hierin zou de sector zich engageren tot het uitvoeren van goede controles op een goede manier en tot het voorzien in een financiële opvang van burgers die kosten hebben door een verontreiniging die werd veroorzaakt door hun tank. Daar zijn we momenteel mee bezig.

Het is evident dat deze besprekingen niet onmiddellijk tot een besluit kunnen komen. Ze zitten wel

Dua

in een vergevorderd stadium. Ik maak me sterk dat deze besprekingen in maart tot een duidelijke afspraak zullen leiden, zodat we daarna de nodige procedures kunnen doorlopen voor het afsluiten van een milieubeleidsovereenkomst.

Laat me dan ook toe voorlopig niet in detail in te gaan op de inhoud van de ontwerp teksten. Dit zou immers voor voorbarige signalen kunnen zorgen naar de bevolking. Die moet er echter wel van uitgaan dat er hoe dan ook controles zullen moeten plaatsvinden en dat de inhoud van deze controles er niet op zal verminderen. Integendeel, als er extra controles nodig zijn om het milieurisico van de tanks tot een aanvaardbaar niveau te doen dalen, dan zullen die worden uitgevoerd.

Zodra er duidelijkheid is over de inhoud, zullen we dit via een informatiecampagne duidelijk maken aan de bevolking en zal ook de stookoliesector het nodige doen om de communicatie met zijn klanten en met de bevolking te voeren. Voorlopig hebben we die informatiecampagne inderdaad moeten uitstellen omdat we nog niet in het definitieve stadium zitten.

Ik kom dan nu bij mijn antwoord op de overige vragen. De controle van de particuliere stookoliehouders is, conform de Vlarem-reglementering, in hoofdzaak gesitueerd op de verplichting tot het onderwerpen van de stookoliehouders aan periodieke onderzoeken. De objectiviteit en de deskundigheid van deze onderzoeken wordt gewaarborgd door die enkel te laten uitvoeren door erkende deskundigen en technici.

Wat de registratie betreft, is het de bedoeling om via een databank een overzicht te krijgen van de locatie van de verschillende tanks, om op die manier de situatie van die tanks van nabij te volgen. Wat is er gecontroleerd ? Wat is het resultaat van die controle ? Werden de opgelegde maatregelen effectief genomen ?

Het blijft in elk geval de bedoeling om het systeem zo eenvoudig en doorzichtig mogelijk te maken voor de burger. We hebben in het verleden acte genomen van het voorstel van de sector inzake het rendez-vousattest. U weet dat we daarover een discussie hebben gehad. U hebt me aangesproken over de moeilijkheden terzake en ik ben me daar terdege van bewust. We bespreken momenteel of we dit attest eventueel kunnen vermijden en of we misschien ook via een ander systeem een goed beeld kunnen krijgen van de toestand van de tanks.

Als we het inderdaad uitstellen, is het natuurlijk wel essentieel dat we later niet met hetzelfde probleem worden geconfronteerd. De filosofie achter de onderhandelingen met de sector was dat uitstel geen afstel mag zijn en dat we de garantie moeten hebben dat de controle systematisch gebeurt.

De zaak evolueert gunstig. In het kader van de milieubeleidsovereenkomst wordt onderzocht of er een inventaris kan worden opgemaakt met de hulp van de stookolieleveranciers, zodat we ook kunnen volgen aan welk ritme de controles worden uitgevoerd. In de loop van de maand maart zal daar meer duidelijkheid over komen.

Het moet voor de burger duidelijk zijn wat er moet gebeuren op het ogenblik dat er effectief een bodemverontreiniging wordt vastgesteld. We willen daarin de sector een verantwoordelijkheid geven. De leveranciers kunnen hun klanten duidelijk maken wat er precies moet gebeuren. Door middel van een solidariteitsmechanisme kunnen ze ervoor zorgen dat de kosten door de sector worden gedragen. De onderhandelingen daarover verlopen goed.

Mevrouw Van den Eynde, ik was me niet bewust van de discrepantie die u signaleerde. Ik zal dit aan onze technici meedelen, zodat ze naar een oplossing kunnen zoeken.

De voorzitter : De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben het volmondig met u eens dat u een en ander beter uitstelt, zodat u goede controles en richtinggevende maatregelen kunt uitwerken.

Toch heb ik nog een bedenking. U spreekt over de petroleumsector, maar er is een verschil tussen de controleurs en de erkende technici enerzijds, en de petroleumsector anderzijds. De erkende technici en controleurs voelen zich niet bij de petroleumsector betrokken. Zij staan daar vaak compleet los van, met uitzondering van slechts enkele mensen. Voor de rest worden de controles vaak uitgevoerd door kleine zelfstandigen en kleine KMO's. Daar kunnen we echter later nog op terugkomen.

Ik ben het er ook mee eens dat de inventarisatie in een databank een knelpunt blijft. Kan dit niet worden verwezen naar de lokale besturen ? Degenen die kunnen worden geïnventariseerd zijn waarschijnlijk degenen die echt worden gecontroleerd. Het knelpunt ligt bij degenen die niet worden ge-

Van Baelen

controleerd, om welke reden dan ook. Het kan te maken hebben met overschakeling, nieuw geplaatste tanks, of tanks die werden geplaatst in de jaren vijftig of zestig, en later eventueel werden vergeeten. Vaak weet de nieuwe eigenaar van een pand niet eens dat er nog ergens een tank onder de inrit of het bijgebouw zit. Precies die tanks leveren het grootste risico op. Daar bestaat geen kant en klare oplossing voor, maar een positief signaal dat dit geen probleem hoeft te zijn voor de directe betrokkenen, de eigenaars, zou een zekere onrust kunnen wegnemen, waardoor het gemakkelijker wordt om tot sanering over te gaan, mocht dat nodig zijn.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijk tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de besmetting van herten met paratuberculose in de Ardennen en de mogelijke gevolgen voor het wildbestand in Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Dijk tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de besmetting van herten met paratuberculose in de Ardennen en de mogelijke gevolgen voor het wildbestand in Vlaanderen.

De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, deze vraag heeft misschien op het eerste gezicht geen direct belang voor het Vlaams Gewest, maar ik vond het toch opportuun ze te stellen. De fauna kent immers geen gewestgrenzen.

Een tijd geleden werd onze aandacht getrokken door het feit dat in de Ardennen op korte tijd heel wat herten stierven. Onmiddellijk werd een verband gelegd met een chronische maaginfectie, paratuberculose. Dat is vreemd, want deze ziekte komt in het wild zelden voor. We hebben enkele diensten gecontacteerd. De ene sprak over paratuberculose, een andere had het over de mycobacterium avium avium. Er was dus enige onduidelijkheid.

Paratuberculose komt naar verluidt wel voor in wildparken. Dat baart ons zorgen. Bij herten komt

het ook voor op plaatsen waar het wild wordt bijgevoerd. De bacterie komt het meeste voor bij herkauwers, en zou terug te vinden zijn op besmette weiden. Ze heeft het vermogen om daar ruim acht maanden te overleven. Paratuberculose zou niet alleen een invloed hebben op de melk- en vleesproductie, maar ook de dood tot gevolg hebben, zoals bij de herten bleek.

Paratuberculose bij herkauwers wordt wel eens in verband gebracht met de ziekte van Crohn. Eerstdaags zou daarover een document verschijnen van de Europese Unie. Over deze ziekte heb ik tijdens de vorige zittingsperiode al een vraag gesteld, naar aanleiding van de bespreking van het decreet op de openbare toiletten. Het is een niet te onderschatten darmziekte, die sterk uitbreiding neemt, ook in Vlaanderen. Dat is de reden waarom ik een verband heb gelegd tussen de beide verschijnselen. Het document van de Europese Unie zal hier uitsluitsel over geven.

Paratuberculose zou ook op passieve wijze worden overgebracht door konijnen en vogels. Natuurlijke grenzen vormen daarvoor geen obstakels. In het geval van hondsduifheid werd al vaak gezegd dat de natuurlijke grens van Maas en Sambre belet dat de ziekte uit de Ardennen uitbreiding neemt naar het noorden. Voor vogels is dat echter geen barrière. Er bestaat dus een gevaar dat de ziekte uitbreidt naar Vlaanderen.

Mevrouw de minister, hebt u kunnen achterhalen of het inderdaad om paratuberculose gaat, dan wel om de mycobacterium avium avium ? Als het paratuberculose betreft, is dan in een bestrijdingsplan voorzien, vergelijkbaar met dat tegen rabiës ? Is het nodig dat Vlaanderen dit op de voet volgt ? Hebt u al maatregelen genomen, bijvoorbeeld ten aanzien van jagers ? Veel Vlamingen gaan immers in de Ardennen op jacht.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, maandag had een vergadering plaats met de afdeling Bos en Groen, de diensten van het Waals Gewest en de federale instanties. Daar werd het probleem van de sterfte onder herten besproken. Er kwam geen echte duidelijkheid, zodat de volgende informatie als voorwaardelijk moet worden beschouwd.

De sterfte in de streek van Marche zou niet zijn veroorzaakt door de mycobacterium paratuberculosis, maar waarschijnlijk door de aanverwante soort mycobacterium avium avium.

Dua

Eigenlijk is dit goed nieuws, want in tegenstelling tot paratuberculosis is deze ziekte niet overdraagbaar op vee. Ook voor de mens zou het risico beperkt zijn. Er werd trouwens nog geen oorzakelijk verband gevonden tussen paratuberculose bij runderen en de ziekte van Crohn.

Op uw concrete vragen kan ik het volgende antwoorden. Door de bevoegde diensten en het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer werd bevestigd dat er geen aanwijzingen werden gevonden dat paratuberculose momenteel voorkomt onder het wildbestand in Vlaanderen.

De maatregelen bij het eventueel voorkomen van paratuberculose zijn zeker niet van dezelfde grootteorde als rabiës, omdat het besmettingsgevaar voor de mens minder groot is. Vermits er momenteel geen gevallen voorkomen in Vlaanderen, is dit probleem voorlopig niet aan de orde. Indien er zich maatregelen zouden opdringen in de nabije toekomst, dan moet de federale overheid het initiatief nemen, vermits dit een federale bevoegdheid is waarbij we, als het zo ver komt, ons uiteraard zullen aansluiten.

Met de Waalse administratie is overeengekomen dat regelmatig zal worden gerapporteerd over de evolutie met betrekking tot deze ziekte op wild. Tevens werden contacten gelegd met professor Paul Simoens van de faculteit diergeneeskunde van de UG en zijn collega's. Ook deel ik u mee dat voor België de coördinatie voor deze problematiek bij het federale ministerie van landbouw ligt, in het bijzonder bij de heer Jacques Godfroid van het Centrum voor Onderzoek in de Diergeneeskunde en Agrochemie.

Wat de risico's van het overbrengen van de ziekte naar Vlaanderen betreft, blijkt dat de Samber en de Maas als natuurlijke buffer voor de verspreiding van paratuberculose of aanverwante bacteriën vrij zwak is, gezien ook het mogelijk voorkomen van deze ziekte op andere wildsoorten dan de herten.

Momenteel worden geen maatregelen genomen ten aanzien van de Vlaamse jagers. Algemene waakzaamheid is wel geboden en de situatie wordt dan ook op de voet gevolgd door onze bevoegde diensten. In overleg met de federale overheid kunnen altijd de passende maatregelen genomen worden indien dit noodzakelijk wordt geacht.

Tot besluit wens ik te stellen dat er geen reden is tot ongerustheid of paniek.

De voorzitter : De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck : Ik dank de minister voor haar antwoord en hoop dat de bevoegde minister van het Waals Gewest eenieder tijdig de nodige richtlijnen zal geven.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de verplichting om voor terreinen voor luchthavens met een start- en/of landingsbaan van maximaal 1.900 meter, een milieuvergunning aan te vragen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Den Heuvel tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de verplichting om voor terreinen voor luchthavens met een start- en/of landingsbaan van maximaal 1.900 meter, een milieuvergunning aan te vragen.

Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Mevrouw de minister, eind 1999 ontvingen de gemeenten Antwerpen, Borsbeek en Mortsels – grensgemeenten van de luchthaven van Deurne – van het provinciebestuur van Antwerpen een milieuvergunningsaanvraag van deze luchthaven met betrekking tot de exploitatie ervan. Het gemeentebestuur moet in dergelijke dossiers een openbaar onderzoek organiseren en moet ook advies uitbrengen. Dat is uiteraard ook gebeurd.

De aanleiding van de aanvraag ligt in de verplichting, die door een recente wijziging in de indelingslijst van Vlarem I wordt opgelegd, om ook voor terreinen van luchthavens met een start- of landingsbaan van maximaal 1.900 meter een milieuvergunning aan te vragen. Een aanvraag voor een luchthaven kan blijkbaar in de tweede klasse worden ingedeeld, waarbij de vraag kan worden gesteld of dit wel een logische inschaling is. Voor de uitbating van een luchthaven is kerosine immers onontbeerlijk. Aangezien de opslag van kerosine in de eerste klasse terechtkomt en deze opslag voor de exploitatie van een luchthaven onontbeerlijk is, zou men kunnen redeneren dat de globale aanvraag voor de exploitatie van een luchthaven als een eerste klasse moet worden beschouwd. Mijns

Van Den Heuvel

inziens is het begrip milieutechnische eenheid hier van toepassing.

Mevrouw de minister, kunt u ons uw standpunt in dit dossier meedelen ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mevrouw Van Den Heuvel, op een technische vraag moet ik u helaas een technisch antwoord geven.

Ingevolge een wijziging van de Vlarem-indelingslijst door het besluit van de Vlaamse regering van 12 januari 1999 zijn vliegvelden sinds 1 mei 1999 ingedeeld als hinderlijke inrichting. Daarbij wordt de inrichting, als de start- en landingsbaan minder dan 1.900 meter bedraagt, ingedeeld in de tweede klasse. Elke vergunningsaanvraag voor een inrichting van tweede klasse van openbare besturen of een door hen opgerichte instelling moet bij de bestendige deputatie van de provincieraad worden ingediend. Dit is ook het geval voor de luchthaven van Deurne.

Het ware goed eerst de definitie van het begrip milieutechnische eenheid volgens titel II van Vlarem nog even in herinnering te brengen. Die definitie luidt als volgt : ‘verschillende ingedeelde inrichtingen die als een geheel moeten worden beschouwd met het oog op het beoordelen van het nadeel dat zij kunnen berokkenen aan mens of milieu’. Deze definitie wordt hier inderdaad gehanteerd, wat echter nog niet wil zeggen dat dit als één vergunning kan worden beschouwd.

Wat de verwijzing naar het vliegveld van Deurne betreft, kan worden vermeld dat de Internationale Luchthaven Antwerpen, zijnde een dienst met afzonderlijk beheer van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, op 27 oktober 1999 bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een milieuvergunningsaanvraag indiende. Als voorwerp van deze aanvraag werd aangegeven dat het gaat om de exploitatie van een nieuwe inrichting en de exploitatie van een inrichting die na wijziging of aanvulling van de indelingslijst vergunningsplichtig wordt.

Als voorwerp van de exploitatie werd melding gemaakt van een reeks inrichtingen die zijn ingedeeld als klasse 2 of klasse 3 waardoor de aanvraag globaal als een inrichting van klasse 2 wordt be-

schouwd. Vermits het hier evenwel een inrichting van tweede klasse van een door een openbaar bestuur opgerichte instelling betreft, werd de aanvraag, zoals voorgeschreven, ingediend bij de bestendige deputatie.

Aangezien naast de nieuwe rubriek 57.1.1° ‘Terreinen voor vliegvelden’ ook andere rubrieken deel uitmaken van het voorwerp van de aanvraag, werd de aanvraag ingediend volgens de normale tweede-klasseprocedure en dus niet overeenkomstig de vereenvoudigde procedure van artikel 38 van titel I van Vlarem.

Wat de opslag van kerosine betreft, kan enkel worden vastgesteld dat dergelijke opslag niet het voorwerp uitmaakt van de eerder geciteerde milieuvergunningsaanvraag die door de Internationale Luchthaven van Antwerpen werd ingediend. De milieuwetgeving schrijft nergens voor dat een exploitant van een luchthaven verplicht over een kerosine-opslag moet beschikken. Daarbij kan overigens worden opgemerkt dat de opslag van ontvlambare vloeistoffen in hoeveelheden van meer dan 5.000 tot en met 100.000 liter op zich ook in de tweede klasse is ingedeeld, conform de Vlarem-subindelingsrubriek 17.3.5.2°.

Het is wel zo dat de NV BP Belgium over een milieuvergunning beschikt die op 12 oktober 1989 werd verleend voor een termijn die verstrijkt op 12 oktober 2009, voor onder meer de opslag van 100.000 liter kerosen in twee horizontale niet-ingegraven houders van elk 50.000 liter gelegen op het terrein van de Luchthaven Antwerpen-Deurne, meer in het bijzonder op de kadastrale percelen sectie B, nummers 757b, 752c, 771a en 752k .

Voor de site van de luchthaven Antwerpen-Deurne zijn dus verschillende milieuvergunningen afgeleverd, niet alleen aan de Regie der Luchtwezen, maar ook aan de NV Sabena, de NV Air Express International en de BVBA Merlin Air Trade. Daar hebben we het dikwijls voorkomend verschijnsel dat achter één MTE veel bedrijven schuilgaan die verschillende aanvragen indienen en ook krijgen.

Voor de toepassing van het begrip milieutechnische eenheid, zoals gedefinieerd in artikel 1.1.2 van titel II van Vlarem, moeten de eventueel betrokken inrichtingen worden getoetst op hun samenhang met betrekking tot het beoordelen van het nadeel dat zij kunnen berokkenen aan mens of milieu.

Dua

Een verdere toelichting in deze definitie stelt duidelijk dat het feit dat verschillende inrichtingen een verschillend eigendomsstatuut hebben, niet belet dat zij een milieutechnische eenheid kunnen vormen. Het feit dat de opslag van kerosine niet door de exploitant van de luchthaven uitgebaat wordt, maar door een andere exploitant, in casu BP Belgium, vormt dus geen beletsel om het geheel als een milieutechnische eenheid te beschouwen en met alle veiligheidsaspecten rekening te houden. Het is momenteel echter niet mogelijk om de vergunningen, die worden toegekend aan verschillende exploitanten van één milieutechnische eenheid, te integreren in één vergunning. Het is misschien een goed idee dit op te nemen in de globale discussie over Vlarem.

Los van de vraag welke inrichtingen op de site van de luchthaven te Deurne als een milieutechnische eenheid moeten worden beschouwd, moeten vanuit de Vlarem-benadering de risico's en de hinder hoe dan ook worden geëvalueerd. Hierbij moet rekening worden gehouden met de omgevingsfactoren en met de verschillende inrichtingen die zich in de omgeving bevinden.

De inschaling van luchthavens met start- en landingsbanen korter dan 1.900 meter in tweede klasse geeft mijns inziens niet de werkelijke impact weer van deze inrichtingen op de omgeving. Daarom heb ik opdracht gegeven om de mogelijkheid te laten onderzoeken om het indelingscriterium voor luchthavens beter te koppelen aan hun potentiële weerslag op het leefmilieu. Die twee aspecten zullen worden opgenomen in het globale debat dat we voeren met de administratie over eventuele wijzigingen van Vlarem.

De voorzitter : Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Ik dank de minister voor haar antwoord en ik hoop dat ik een kopie van het technisch antwoord krijg, want ik heb uiteraard niet alles kunnen noteren.

Ik wil nog eens de klemtoon leggen op de totaliteit van die inrichting. Die moet worden bekeken qua veiligheid en hinder voor de omgeving. Kunt u iets meer vertellen over de timing van een en ander ?

– *De heer Erik Matthijs treedt als voorzitter op.*

Minister Vera Dua : Men verzekert mij vanuit de afdeling Milieuvergunning dat men hoe dan ook altijd rekening houdt met de globaliteit van de mi-

lieutechnische eenheid. Dit bevindt zich gedeeltelijk in gegeven adviezen, maar heeft dus nog niet geleid tot het bestaan van één vergunning voor het geheel.

Ik denk trouwens dat we moeten streven naar een harmonisatie van de vergunningstermijn. De vergunningen van eenzelfde milieutechnische eenheid moeten normalerwijze op hetzelfde moment worden toegekend zodat men ze kan bekijken als één geheel. Wat de timing van de Vlarem-herziening betreft : het project loopt al in die zin dat in elk vergunningsdossier waar wij bepaalde zaken tegenkomen die voor verbetering vatbaar zijn, we die nu al meenemen in een werkgroep om daar een inventarisatie van te maken.

Anderzijds denk ik dat het niet logisch zou zijn elke maand een Vlarem-wijziging toe te voegen. We nemen de tijd om een volledige inventaris te maken van alle problemen die ons gesignaleerd worden vanuit de administratie, vanop het terrein en alle zaken die wij zelf belangrijk vinden om in die Vlarem-wijziging in te voegen. Daarbij zijn voor ons twee hoofdlijnen bepalend voor de eventuele wijzigingen. Dat is enerzijds de vereenvoudiging – een duidelijke optie van het regeerakkoord –, en anderzijds een betere aanpak van milieuresultaten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de stand van zaken in verband met de schorsing van de milieuvergunning van het bedrijf Prechamps

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Sannen tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de stand van zaken in verband met de schorsing van de milieuvergunning van het bedrijf Prechamps.

De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, deze vraag is mij eigenlijk ingegeven omwille van twee bekommernissen : enerzijds de concrete bekommernis over het dossier Prechamps, maar anderzijds ook de bekommernis over het afhandelen van dergelijke dossiers in het algemeen.

Sannen

Prechamps is een bedrijf dat gelegen is op het bedrijfsterrein in Lummen en champignonsubstraat produceert. Het bedrijf heeft een milieuvergunning gekregen op 9 maart 1995 en op 5 december 1996. Die milieuvergunning was voldoende stringent en had voldoende aandacht voor de mogelijke geurhinder die een dergelijk producent teweeg kan brengen. Bij de exploitatie van dit bedrijf ontstonden er ontzettend veel klachten over geurhinder, zowel vanuit de omliggende bedrijven en omwonenden als vanuit gemeenten en milieu-inspecties die een hele waslijst van klachten inzake geurhinder hebben vastgesteld.

Op basis daarvan heeft de milieu-inspectie op 18 januari 1999 de bestendige deputatie gevraagd de milieuvergunning te schorsen, omdat het bedrijf duidelijk niet in overeenstemming was met de intentie van de afgeleverde milieuvergunningen. Op 4 maart 1999 heeft de bestendige deputatie deze milieuvergunning dan ook daadwerkelijk geschorst met de mededeling dat het ging om een 'schorsing tot de nodige maatregelen genomen zijn zodat een drastische reductie van de geurhinder gerealiseerd wordt' en met vermelding van enkele voorwaarden die moeten worden nageleefd.

Het bedrijf zelf is vervolgens op 15 maart 1999 in beroep gegaan. We zijn nu ongeveer een jaar later. Ondertussen blijft het bedrijf natuurlijk produceren. Tot op heden is er geen uitspraak over deze beroepsprocedure en is die schorsing van een jaar geleden nog altijd niet van kracht. Dit verontrust mij, mevrouw de minister, en niet enkel omwille van de problemen die nog altijd aanhouden of omwille van het feit dat die drastische reductie van geurhinder er nog steeds niet is. Zowel de milieu-inspectie als de gemeente hebben nog heel wat klachten gekregen. Mij verontrust vooral dat dergelijke procedures zo lang duren voor er duidelijkheid rond bestaat.

Vandaar ook mijn volgende vragen. Ten eerste, waarom werd er tot op heden nog geen gevolg gegeven aan dit beroep? Ten tweede, hoe ver staat het met de beroepsprocedure? Dit zijn dan twee vragen die duidelijk verbonden zijn met in casu het bedrijf Prechamps.

Ten derde, is het logisch dat de vraag tot een schorsingsprocedure na een jaar nog niet beëindigd is? Moeten hiervoor geen bijkomende regels en een mogelijke tijdpad of tijdsduur worden uitgetekend? Ten vierde, is het wenselijk dat bij een beroepsprocedure – en dat hebben wij ook

vastgesteld – de administratie die de vergunningen aflevert, ook betrokken is bij het advies inzake de mogelijke schorsing aan de minister en dus gedeeltelijk zowel rechter als partij blijkt te zijn?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Sannen, u legt de vinger op de wonde, met name de afhandeling van dossiers waar geen termijn op staat.

De Vlarem-reglementering voorziet voor de afhandeling van milieuvergunningsdossiers in de regel in een uiterst korte en dwingende termijn. Is er binnen de voorgeschreven termijn geen uitspraak, dan impliceert dat steeds een stilzwijgende beslissing. Het is goed dat dit gebeurt, want dat biedt alle betrokkenen rechtszekerheid.

Op de regel van de stilzwijgende beslissing zijn enkele uitzonderingen voorzien, onder andere voor de beroepen tegen beslissingen tot schorsing van de milieuvergunning. Hiervoor geldt enkel een soort termijn van orde van normalerwijze twee maanden. Door het structureel tekort aan personeelsleden in de afdeling Milieuvergunningen is er in het verleden een grote achterstand ontstaan bij de behandeling van de niet-termijngebonden milieuvergunningsdossiers. Momenteel zijn we dit probleem aan het oplossen.

Aan het beroep waarover het hier gaat en dat op 16 maart 1999 werd ontvangen, werd ondertussen wel doorgewerkt. Het is meteen in behandeling genomen en de verschillende adviezen werden ingewonnen en inmiddels uitgebracht. Het laatste advies in deze reeks, met name dit van de afdeling Milieuvergunningen, werd deze week uitgebracht. De uitspraak over dit beroep zal bijgevolg eerst-daags worden gedaan. Ik kan u verzekeren dat dit soort dossiers niet bij mij blijven liggen, maar dat de afdeling Milieuvergunningen steeds onder een zeer sterke tijdsdruk staat omwille van de dossiers die termijngebonden zijn. Het gevolg daarvan is dat zaken waarvoor geen termijn is vastgelegd, nogal gemakkelijk opzij worden geschoven. Daar kan ik wel begrip voor opbrengen.

Zoals reeds toegelicht, geldt volgens de Vlarem-procedure in de regel een gewaarborgde afhandelingstermijn. We hebben in dat verband een concrete afspraak gemaakt met de administratie. De nieuwe beroepsdossiers inzake dwangmaatregelen en schorsingen van milieuvergunningen zullen in de toekomst binnen de voorgestelde termijn van twee maanden worden afgehandeld.

Dua

Wat uw vierde vraag betreft, ben ik het niet met u eens. In een dergelijk geval kan volgens mij niet worden gesproken van een rechter-en-partijsituatie in hoofde van de afdeling Milieuvergunningen van Aminor. Het gaat hier immers om een beroep bij mijn ambt – het komt dus bij mij terecht – tegen een beslissing van de bestendige deputatie. Zoals het geval is voor andere milieuvergunningdossiers, verleent de afdeling Milieuvergunningen, naast de andere adviesverlenende overheidsorganen, hier enkel een niet-bindend advies.

De redenering om tot een conclusie van een rechter-en-partijsituatie te komen, is dus onjuist. Het klopt immers niet dat de afdeling Milieuvergunningen een advies moet formuleren over dit beroep, terwijl ze ook zelf de vergunning uitreikt. De afdeling Milieuvergunningen reikt immers geen vergunningen uit, maar brengt enkel niet-bindende adviezen uit. Het uitreiken van de vergunning gebeurt door de bestendige deputatie of door mezelf. Als minister die in dit dossier de eindverantwoordelijkheid draagt, behoud ik me trouwens ook het recht voor om bij andere instanties nog advies in te winnen vooraleer een beslissing te nemen.

Ondertussen hebben we ook een onderhoud gehad met de omwonenden. We hadden daar zelf op aangedrongen. Dit onderhoud zal zeker een rol spelen bij onze uiteindelijke beslissing.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mevrouw de minister, ik ben verheugd dat er binnenkort duidelijkheid zal komen. Ik hoop dat men tot dezelfde vaststelling komt als de bestendige deputatie. De mogelijke hinder die wordt veroorzaakt is immers niet in overeenstemming met de doelstelling van het voorkomen van de geurhinder.

U engageert er zich ook toe om een dergelijke procedure in de toekomst binnen twee maanden af te handelen. Het is dan toch ook wenselijk om dit op termijn juridisch vast te leggen. U engageert zich wel, maar daarmee alleen is de onzekere toestand nog niet weggewerkt.

Minister Vera Dua : Mijnheer Sannen, ik ga ervan uit dat de overheid moet zorgen dat ze goed functioneert. Dit houdt in dat elke burger binnen een redelijke termijn een antwoord moet krijgen op welke vraag ook. Als we dat voor elk apart dossier in een wetgeving moeten vastleggen, zijn we als overheid niet goed bezig.

We zijn nu bezig met een inhaaloperatie. Ik krijg beroepen binnen die al in 1997 werden ingediend. Ik vind dat dit niet kan. Voor de nieuwe beroepen is er in ieder geval het engagement dat die binnen twee maanden zullen worden behandeld.

De heer Ludo Sannen : Ik hoop dat u dit engagement zult kunnen handhaven.

De voorzitter : De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : Mevrouw de minister, u hebt verwezen naar het verleden. Bij de ARAB-dossiers is precies hetzelfde gebeurd. Volgens de procedure kon men pas een beslissing nemen als alle adviezen binnen waren. Het uitbrengen van advies door bepaalde instellingen werd gebruikt om de besluitvorming tegen te houden. Toen is men erin geslaagd dat probleem op te lossen. Het is dus duidelijk hoe men het huidige probleem moet aanpakken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.24 uur.*
